

TESTAMENTO

(Coro en Fisterra, profecía da voz sobre do mar e a irmandade)

1

Outros dirán si cativa frol a desta anguria de hoxe,
si nembramos Breogán,
e fica o mar atrás desterrando a zanfoña do que foi canto Fisterra, do que baixo o teito da

deica a aba da voz debruzada na irmandade.

2

Outros dirán que ninguén escoita, que ninguén ollar, que ninguén
sobre das branceiras da casa de Fisterra, cibdá,
solaina de lume,
dos que berran a antífona da morte e da terra presentida,
carnes que aínda chamar chaman polos nenos que foron, polos homes que foron,
e liscaron. E non atoparon enderezo
pra lle mandar aos troveiros de tempo e terra.

3

Outros dirán
achanará os caborcros do soño,
e vivirá os caborcros do soño,
e vivirá nos mañizos dos pertos mencies
pra non máis ausencia na xerfa das nembranzas.
(E fica o mar atrás regresando a zanfoña do que foi canto Fisterra.)

4

Outros dirán terra Breogán,
a inzar a profecía das voces da irmandade e o pranto contra o solpor da mañá:
o regreso abre un estroncio sobre do mar, e os herdos dos donos mollar as azas e vánse, e alén,
e fuxen ás latitudes das gueivotas.

5

Outros dirán vidros das ondas, Fisterra, anguria transparente do ir e vir na xerfa dos ronseles de pais e devanceiros.
Quén mar volta ao porto comesta do vazar co vento loito por bandeira.
Quén faro de misericordia:

Irmandade,

quén linguaxe de luz, canipas con vida.

Irmandade

¿é chegar tanto tempo despóis de tanta ausencia doendo?

6

Outros dirán xerfa de loaira prá terra Breogán,
terra ceibe presentimos ás portas do mar, da cibdá fortificada,
alguén máis tolleito de estar e que agora camiña, vai á feira dos poetas, á romeiría dos fiores, á festa dos troveiros.
E diráse libértá de abreinte, libértá de querer.

7

Outros dirán Breogán, terra a agromar a mañá e a profecía, e nós,
e nós na rúa insólita inzando o beizo da irmandade, o beizo da cibdá Fisterra
a chegar redimida polo mar, polas xerfas dos ronseles das gamelas irmandiñas, como cando vaza e xunta area unha vaga
[de vagar,

e outros dirán é nós
que houbo un día-xericó, Fisterra, cibdá fortificada polo mar,
o noso, o noso.

8

E nós e outros dirán:
Foi tempo de profetas e regresos, e de voltas arredor,
arredor de tanta fortificación déles ao son da mesma espranza,
e todos irmandade Breogán, e todos, irmaos, irmaos, a chegar polo mar e amar pra sempre na cibdá tomada,
cibdá intramarina que perdura e voltará en nós no adro de luz do maior testamento

XAVIER RODRÍGUEZ BARRIO (Lugo, 1954). *Mora na mesma.*

Poeta e narrador, home da rádio.

Poesía: Pranto irmán, Verbas violentas na dor da conciencia, Antífona da redención, Herdo e alucinación en Fisterra, Os laberintos da xerfa (Prémio C. Vigo, 1984).

Ensaio: Viqueira, vida e obra.